

[Ebba Strange]

personalnormering og ensartede niveauer rundt omkring i de forskellige centre.

Den øvrige del af særfor sorgen omhandler så små grupper mennesker, at de i og for sig har haft et rimeligt serviceniveau fra statens side. Jeg ved, at blindeforsorgen på det sidste har klaget lidt over sit biblioteksvæsen og sådan nogle ting, men bortset fra det synes jeg, at de klager, vi har fået, hovedsagelig er kommet fra åndssvageforsorgen.

Jeg har mange gange fra denne talerstol kritiseret, at målsætningen i åndssvage loven fra 1959 ikke er blevet opfyldt, nemlig den målsætning, der siger, at det er socialstyrelsens opgave at sørge for, at der bliver et ensartet serviceniveau rundt omkring på de forskellige centre i landet.

Jeg tror også, det er det, der gør, at nogle her i dag mener, at vi godt nu kan udlægge åndssvageforsorgen og så lade være med at udlægge de andre forsgsgrene, sådan ud fra en betragtning om, at når det drejer sig om åndssvageforsorgen, skal amterne i hvert fald nok gøre det bedre, de kan dårlig gøre det værre.

Jeg vil godt sige, at fra socialistisk folkepartis side tilslutter vi os ikke de ændringsforslag, der foreligger fra DKP og CD om at bevare det, man har kaldt den lille særfor sorg, og jeg definerer det altså som blindefor sorg, høreforsorg og nogle andre grupper, der er nævnt i CDs og kommunisternes ændringsforslag.

Når vi ikke gør det, er det, fordi vi i princippet går ind for de tanker, der ligger bag udlægningsloven. Det vil sige, at vi i princippet går ind for, at de mennesker, der bor i Danmark, skal have lejlighed til at benytte de servicefunktioner, der findes i Danmark, og at de skal have lejlighed til at benytte dem på de niveauer, hvor det er naturligt at de benyttes, uanset om de måtte lide af den ene eller den anden form for handicap. Jeg tror, vi vil skade mere, end vi vil gavne, hvis vi tager en gren af særfor sorgen og lægger den ud og bevarer de andre.

Når vi alligevel har skrevet i betænkningen, at vi ikke kan medvirke til lovforslagenes gennemførelse, betyder det altså, at vi undlader at stemme om dem, og jeg skal forklare hvorfor.

Det betækningsbidrag, der ligger fra flertallet, altså fra dem, der indstiller lovforslagene til vedtagelse, bygger i høj grad på,

hvad socialministeren ønsker der skal gøres, og hvad socialministeren forventer at der vil blive gjort. Det er klart, at det er godt med sådan et langt og fyldigt betækningsbidrag, fordi det betyder, at flertallet i socialudvalget bakker op bag de tanker, der ligger i socialministeriet, og samtidig betyder det også en binding, at sådan noget bliver skrevet i en betænkning her fra folkettinget.

Når vi i SF ikke har kunnet tilslutte os det, skyldes det, at der ikke står ét ord om penge i det betækningsbidrag. Vi har fremført det flere gange under udvalgsbehandlingen, og vi føler os ikke dækket ind af, at der i bemærkningerne til lovforslaget står, at de ressourcer, der vil blive stillet til rådighed for amterne og kommunerne, svarer til det, staten i dag betaler til disse forsgsgrene.

Vi har fået at vide, når vi har spurgt om disse ting, at der sidder et udvalg under indenrigsministeriet, som skal arbejde med fordelingen af bloktilskuddene, og vi ved ikke, hvad det udvalg finder frem til.

De tanker, jeg har gjort mig om dette lovforslag, minder meget om de tanker, vi gjorde os i sin tid, da vi ikke kunne medvirke til bistandslovens gennemførelse. Vi synes, at man fra statens side i for ringe grad bruger pengene og økonomien til styring af den for sorg, man ønsker at amterne og kommunerne skal udføre, og vi mener, at det i et lille land som Danmark er statens opgave.

Vi mener, der kunne have været skrevet nogle ting om disse ting. Vi har prøvet at få det gjort, men vi har fået det afslået af udvalgets flertal, og derfor kan vi altså ikke medvirke. Det er ikke – det siger jeg lige, for at fru Karen Thurøe Hansen ikke skal komme og angribe mig igen – fordi vi generelt har mistillid til amterne. Vi er fuldstændig sikre på, at mange amter vil forbedre det serviceniveau, der findes i dag, men vi overlader på den anden side vore allersvageste medborgere til en mere tilfældig behandling, fordi vi ikke ved, hvordan de forskellige amter vil tilrettelægge serviceniveauet.

Jeg kan pege på nogle enkelte områder, hvor jeg er bekymret.

Efter at vi har fået bistandsloven, har vi oplevet, at det personale, der er knyttet til socialforvaltningerne, er i en fantastisk presset situation, og at mange kommuner er tilbageholdende med at ansætte det nødvendige personale og personale med den nødven-